



Bayer Zsolt: Vörös emigráció

2024 január 16. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

És bizony, ezt mindannyiunknak látnunk kell.

Ha valaki elolvasta Mályusz Elemér A vörös emigráció című munkáját, mindent tud ezekről a gazemberekről. Mindent, örökre. Ugyanis minden változik, változhat, csak ezek nem.

A vörös emigráció pedig most is itt van. Csak még nem takarodott el az országból. És nem takarodott el Európából sem. Itthon úgy tesz, mintha belső emigrációba vonult volna, Németországban pedig hatalmon van.

És amikor ezek a gazemberek egymásra találhatnak, akkor készülnek például az ilyen filmek, amelyek "bemutatják" "Orbán Magyarországot".

És bizony, ezt mindannyiunknak látnunk kell.

És a hargunkat, a felháborodásunkat raktározzuk el magunkban. Nem kell együtt élnünk vele -ugyanis nekünk, szermben a vörös emigrációval, van saját életünk, vannak emberhez méltó gondjaink, van családjunk, van boldogságunk, lelkünk és eszünk, tehát normális életet élünk- de emlékezzünk rá. Emlékezzünk erre a filmre, a benne megszólalókra, és persze a "német" készítőire.

Például erre a Jo Schück nevű debilen vigyorgó gazemberre.

Emlékezzünk, hogyha eljön a pillanat, el tudjuk venni a haragunkat és a felháborodásunkat.

Íme Magyarország, íme Orbán Viktor – a „jelentéktelen”, a „lesajnált”, az „elszigetelt”

A filmben megszólaltatnak diákokat is – a magyar ifjúság nevében például Balthazar Varga (?) és Raul Pederneff (?) szörnyülködik.

Az igényesség és a precizitás mindig is a németek jellemzője volt.

Közszolgálati csatornájuk, a szebb napokat látott ZDF a jelentéktelen, lesajnált, elszigetelt Orbán Viktorról és Magyarországról készített műsort.

Szokás szerint [megkereste és megtalálta](#) azokat a honi figurákat, akik szívesen szállítják az [érveket](#) egy retrográd, élheterlen, diktatórikus Magyarország-képhez.

Vállat is vonhatnánk az igénytelenség és pontatlanság dárídóját látva, de tapasztalatból tudjuk, nem mindegy, mit gondolnak rólunk a Nyugaton. Az első világháború után annyi empátiával és hozzáértéssel huzigálták a határokat itt Közép-Európában, mint Afrikában szokták a gyarmatokon. A második vége felé pedig, Jaltában, egy papírfecni odalöktek minket (a gyűztes lengyelekkel, a felemás csehszlovákokkal és az áruló románokkal együtt) a szovjeteknek. Most párezer négyzetkilométernyi bonyolult történelmi és identitású régió átengedése helyett

évekig tartó háborúba bonyolódnak az oroszokkal és Putyinnal; anno szó nélkül mondtak le több országról is Sztálin javára.

A filmet ugyan nem látták el „erős idegzeteknek” felirattal, de azért a nemzeti-konzervatív nézők jó ha így készülnek.

„Aki felforgatja Európa értékrendjét” – így jellemzik a sokszor csak áttételesen emlegetett, ám meg nem szólaltatott főhőst, akire a cím is utal: „Orbán Viktor nemzeti cirkusza”; illusztrációként benézhetünk a Fővárosi Nagycirkusz előadásába.

Az egész produkció hangvétele nagyjából egy észak-koreai közeget idéz meg, hemzseg a tárgyi tévedésektől és a rosszindulatú csúsztatásoktól.

Tulajdonképpen a harmadik percben ki lehetne kapcsolni, amikor a pedagógustüntetésen részt vevő matematika-kémia-angol szakos tanár azt állítja, hogy heti 60-80 órát tanít. Ez napi 12-16 óra lenne, mivel a magyar közoktatásban a hétvégék szabadok. Minden egyes nap reggel 8-tól este 8-ig, 10-ig folyamatosan. A kötelező heti óraszámnál negyven-ötven órával többet? Ilyen a világon nincsen. Ez még esti és levelező tagozattal, túlórákkal együtt is lehetetlen, ha pedig esetleg délután magánórákat ad, akkor nem stimmel a havi 500 eurónál (száz kétszáz ezer forintnál) kevesebb fizetés.

Megszólaltatnak diákokat is, a magyar ifjúság nevében például Balthazar Varga (?) és Raul Pederneff (?)

szörnyülködik.

Következik Molnár Áron (noÁr), „*Magyarország egyik legismertebb filmszínésze*”. Megtudjuk t?le, hogy aktivista mivolta miatt feketelistára került. Valószínűleg tucatnyi magyar színész lett volna, aki a Hadikban a szerepét szívesen és legalább olyan jól eljátszotta volna, de hát ?k nem voltak feketelistán...

NoÁrnak egyébként annyi jutott eszébe a Hadik kapcsán, hogy II. Frigyes homoszexuális volt. (Nem viccelek, tényleg!)

Vannak, akik az ilyesmit számontartják? Listát írnak arról, ki az és ki nem? Esetleg viseltethetnének kis rózsaszín kit?z?t is? Ezek a nagy liberálisok hozakodnak el? folyton mások származásával és magánügyeivel. „*Mennyi remény van arra, hogy az ország megszabaduljon ett?l a kormánytól?*”, kérdezi a velejégig demokrata német riporter. Segítünk, ha már ez a másik demokratának, a riportalanyának nem jutott eszébe; ez roppant egyszerű?, el kell veszítenie a következ? választást. Nálunk ez így m?ködik.

Molnár szerint viszont forradalomra van szükség, amihez düh és remény kell.

Az örökösen forradalmat vizionáló pár száz f?s tüntetések vezet?inek üzenjük, hogy ha a kérdést kivisszük az utcára, mi is vagyunk pár millióan dühvel és reménnyel, hogy noÁrék szellemét visszagyömöszöljük a palackjukba.

Az ellenzékieskedés tipikusan jól hoz a konyhára, hiszen Molnár Áront különben a kutya sem ismerné. (Id. még Pankotai Lili.) Ungváry Krisztián is ellenzéki akcióival, megnyilvánulásaival tartja magát az ismertségben. (Fütyülés a Fidesz nagygy?lésen, id?nként egészen durva megszólalások, például Mindszentyr?l.)

A történész szerint az a f? baj, hogy a magyar kormány szerint mi ártatlanok vagyunk, hiányzik Ungvárynak a b?nös nép mítosz,

a 65 évig kötelez? merjünk kicsik lenni, utolsó csatlósok vagyunk és megérdemeltük a sorsunkat alapállás. Az Alkotmány utcai Trianon-émlékm?r?l az ugrik be neki, hogy ami számunkra tragédia, az másoknak szerencse. És itt jön a Medgyessy-féle koccintós történelemszemlélet: helyezkedjünk a románok, szlovákok, szlovének b?rébe, és máris jobban érezzük magunkat! Magyarország mindig elutasította a kisebbségek jogait, mondja Ungváry, elfeledve, hogy az utódállamok aztán ennek a sokszorosát játszották és játsszák le velünk szemben.

Mindjárt fel is jelenti az emlékm?vet a deutschoknál, hogy vannak itt olyan településnevek, amelyek nem tartoztak ezer évig Magyarországhoz.

(Valóban, lehet, hogy csak öt- vagy nyolcszáz évig, viszont már legalább harminc éve Szlovákia részei.)

Ungváry nem említi, de Trianon okai között szerepeltek sok más mellett a Nyugat téves ismeretei, a Monarchiát a népek börtönként ábrázoló korabeli ZDF-ek. Az érvek egyik serpeny?jét már épp eleget tömték honi hazaárulóink és az ellenérdekelt szomszédok. Jó volna, ha a hazaárulók új generációja nem kezdené ezt el?lr?l, hanem – ha már szót kapott a német tévében – megpróbálná megtölteni a másik serpeny?t.

Vajon mikor adatik meg, hogy egy jó nyugati kapcsolatokkal bíró hazai értelmiségi nem a nemzet mocskolására, hanem a mi szempontjaink bemutatására használná fel a Lajtán túli nyilvánosság lehetőségét?

Végre valaki beszélhet a nyugati tévében, és ahelyett, hogy elmondaná, milyen égbekiáltó igazságtalanság volt Trianon (mert minden szempontból az volt!), még minket becsmérel, nagyjából egy dákorománba oltott Scotus Viatorként. Nyilvánvaló, hogy véletlenül sem kérdeznak azok közül, akik nem a megadott séma szerint felelnének.

Ezek az önfeljelentések nem Orbánnak, nem a kormánynak ártanak, hanem azt a képet er?sítik, miszerint a magyarok nem demokraták, a magyarok elnyomják a kisebbségeket, a magyarok gonoszak, megérdemelték a sorsukat, nem is úgy volt, ahogy ?k mondják stb. Egyáltalán nem mindegy, hogy a legközelebbi pozíció-osztásnál miként állunk.

Persze, csinálhatunk mi bármit, hiába engedték ki az NDK-sokat, járultunk hozzá az egyesítéshez, a németek a legádázabb ellenségeinkké lettek.

Az én generációm legalább ezt megtanulta: sose tegyél gesztust nekik.

A stáb nem éri be ennyivel; az elnyomott, érvényesülési lehetőségeitől megfosztott balliberális kulturális élet újabb ikonikus alakja, Nyáry Krisztián sírja bele máris a kitépett tollú írók sírjait a német kamerába. (A wikipédia szerint az elmúlt évtizedben több tucatnyi könyve jelent meg, több színházi bemutatója volt és vagy húsz interjú adhatott. Vagyis nézetei az Orbán diktatúrában nem kaphattak nyilvánosságot...)

A narrátor közben az összes klisé felmondja a kormányról, amely sötétségben akarja tartani az embereket, hogy irányíthassa őket, elűzi a művészeket, megnyomorítja a szabad gondolkodókat és nacionalista propagandával fedi el saját bűneit...

A magyar viszonyok reális bemutatásakor megtudhatjuk, hogy a parlament 3 éve megbénult, azóta Orbán Viktor rendeletekkel kormányoz.

(Közben ugyan volt egy választás...) Egy háromperces, képzelhető milyen mély elemzés erejéig szóba kerülnek a magyarság ázsiai gyökerei, de megtudjuk azt is, hogy a budapestiek számára a békaláb (?) egy kedvelt nyencség.

Hát, ennyire vehető komolyan az egész.

Csák János mint egyetlen nem ellenzéki megszólaló elmondja, hogy nálunk lehet bármiről beszélni, akárki adhat interjút – és lám, tényleg így van –, bár

a riporter szerint minden az abszolutizmustól bűzlik,

arra azonban nem képesek, hogy a magyar miniszter nevét helyesen (nem Czák, hanem Csák) kiírják.

”

Minden szál egy Budapesttől délre fekvő kis faluban fut össze.

” Ez volna Felcsút, ami határozottan nyugatra van a fővárostól.

Legalább egy 1944-es katonai térképet megnézhetek volna, akkoriban biztos jobban eligazodtak.

Még az enyhén szellemi fogyatékos benyomását keltő Hadházy Ákost sikerült megszólaltatni, aki szerint az Orbán család gyakorlatilag ellopta az EU-s pénzeket,

de ezek az információk csak az ország 20 %-hoz jutnak el, míg a propaganda mindenkire...

A végén belekukkantunk az inotai fesztiválba, ahol idegesítő gépzenere vonaglanak fiatalok. „Végre”, mondja a riporter, bár ez a kis európaiság sem tudja ellensúlyozni azt a monokultúrát, amit a magyarkodás, a néptánc meg az ezeréves identitás jelent.

www.mandiner.hu

Forrás: [Bádóg - Bayer Zsolt blogja](#)

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD

A trianoni gyalázaatról tabumentesen



„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
